

HỒI THỨ MƯỜI TÁM

GIẢI THOÁT TRẠI LỖ BAN

“**H**ồng Mẫu Đơn” là đệ tử đặc ý của Hạ hộ pháp Hạ Hồ, võ công tính ngang một số tên Đường chủ trong Cự Linh Giáo, thị dù nằm mộng cũng không sao ngờ được một thiếu niên miệng còn hôi sữa chỉ mười lăm mười sáu tuổi, dáng yếu điệu tưởng chừng gió thổi cũng bay, thế mà chẳng những đối phó được với “Địa u vô hồi mang” mà còn thắng nổi “Âm sát độc tâm chương” của mình!

Thị biết tình hình của Trường Sơn phái đã không còn cách gì cứu vãn được nữa, sau khi vận công điều tức bức hàn khí xong, còn chưa đứng dậy ngay, mắt vẫn nhắm, thò tay vào túi lấy ra một nắm “Địa u vô hồi mang” vung tay ném về phía quần hùng, chủ yếu tập trung vào Lăng Hồng Liên và Tạ Vũ Diệp.

Hai người này lúc đó thấy “Hong Mẫu Đơn” đã trọng thương nên không chú ý, bỗng nghe tiếng quát:

- Tạ đại hiệp! Cẩn thận ám khí!

Cả hai vội vàng phát tay, dùng cương khí đánh rơi “Địa u vô hồi mang”, khi nhìn tới thì nhìn thấy “Hong Mẫu Đơn” đang lao vào sơn môn.

Lăng Hồng Liên quát:

- Nữ tặc chạy đi đâu?

Vừa quát vừa bằng mình đuổi theo...

“Bách Diệp Thần Cái” lao ra chặn lại nói:

- Liên muội muội! Cùng tặc chó truy...

Tạ Vũ Diệp cũng nói:

- Liên muội! Cứ để cho nó chạy, không thoát được đâu!

Lăng Hồng Liên tuy lòng còn hậm hực không muốn tha nữ nhân phản trắc kia nhưng đành nghe theo không đuổi theo nữa.

Tạ Vũ Diệp bước tới trước tên duy nhất còn sống trong Tứ Đại Kim Cương là lão nhị “Hổ Vĩ Tiên” Giản Hiếu Thông chấp tay nói:

- Đa tạ Giản đại hiệp vừa rồi đã lên tiếng cảnh báo...

Giản Hiếu Thông thở dài nói:

- Nói ra cũng đáng thẹn, chính vì nữ nhân độc như rắn rết kia mà Vạn chương môn nhân đã thay lòng đổi ý, bỏ ngoài tai mọi lời khuyên can, càng ngày càng dần sâu vào con đường tội ác, đối địch với võ lâm đồng đạo...

Tạ Vũ Diệp từng nghe “Bách Diệp Thần Cái” nói trong số Tứ Đại Kim Cương thì duy có “Hổ Vĩ Tiên” Giản Hiếu Thông là người nghĩa khí nhất, chưa có hành vi tội ác nào đối với thiên hạ võ lâm, hơn nữa trước khi gia nhập Trường Sơn phái còn được gọi là nhân vật nghĩa hiệp đã từng tiêu diệt nhiều tên ma đầu ác bá liền hồi:

- Theo ý Giản đại hiệp thì bây giờ nên xử lý Trường Sơn phái thế nào?

“Hổ Vĩ Tiên” Giản Hiếu Thông đáp:

- Tạ đại hiệp và chư vị hôm nay đến “Hoàng Sơn Cương” là đại phúc cho Trường Sơn phái, chính là cứu tinh cho môn phái này. Chưởng môn nhân đam mê nữ sắc mà càng ngày càng dần sâu vào con đường bất nghĩa, trợ giúp ác đảng thì chết là đúng tội. Thế nhưng may mà Vạn Hoán Sơn còn chưa đến nỗi kéo theo toàn môn phái sa vào vòng trầm luân vạn kiếp bất phục, chưa tới mức dám công khai thách thức võ lâm... nhất là còn chưa bị yêu nữ “Hồng Mẫu Đơn” thuyết phục ra tay sát hại đệ tử và một số nhân vật nghĩa hiệp...

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Vạn Hoán Sơn còn có đệ tử giữ được nghĩa khí hay sao?

Giản Hiếu Thông gật đầu đáp:

- Phải! Không chỉ một mà Vạn Hoán Sơn có đến hai đệ tử nghĩa khí, được giang hồ xưng là “Sơn Đông Nhị Hiệp”, đặc biệt lão đại “Nam Minh Kiếm” Tống Đức Trung rất được các bằng hữu võ lâm bạch đạo trọng nể. Chẳng qua Vạn Hoán Sơn quá sùng ái “Hồng Mẫu Đơn” mà không biết nghe lời trung ngôn mà ruồng rẫy họ, tại hạ tin rằng nếu để “Nam Minh Kiếm” Tống Đức Trung khôi phục lại Trường Sơn phái thì không lâu nữa Trường Sơn phái sẽ sớm trở về sum họp dưới mái nhà của đồng đạo võ lâm!

Bấy giờ “Bách Diệp Thần Cái” nghe hai người nói chuyện cũng bước lại gần, Tạ Vũ Diệp còn chưa lên tiếng thì lão đã tiếp lời:

- Giản đại hiệp nói rất đúng. Lão hóa tử cũng nghe nói nhiều đến “Sơn Đông Nhị Hiệp” và “Nam Minh Kiếm” Tống Đức Trung. Diệp lão đệ! Hãy cứ để Trường Sơn phái cho “Sơn Đông Nhị Hiệp” xử lý!

Tạ Vũ Diệp nhìn Giản Hiếu Thông nói:

- Nếu được vậy thì còn gì bằng? Nhưng ở đây Giản đại hiệp là bậc cự thần, xin đại hiệp phù trợ “Sơn Đông Nhị Hiệp”, ổn định lại sự vụ trong Trường Sơn phái!

Giản Hiếu Thông cười khỏ nói:

- Tại hạ còn ở lại Trường Sơn phái này cũng chỉ vì mục đích bấy nhiêu thôi! Có lẽ đó là điều sai lầm, vì thế mà lão ca Kỳ Đại Cương phải chết thảm... Sau khi giúp “Sơn Đông Nhị Hiệp” khôi phục lại Trường Sơn phái, tại hạ sẽ thoát khỏi nơi đây những ký ức nặng nề này...

Lát sau, Giản Hiếu Thông sai thuộc hạ thanh lý hiện trường rồi mời quần hùng vào đại sảnh uống trà.

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Giản đại hiệp! Việc yêu nữ tiếp cận Trường Sơn phái và trở thành người thân tín của Vạn Hoán Sơn như thế nào?

Giản Hiếu Thông cười đáp:

- Thì cũng là tuồng diễn “mỹ nhân kế” cổ xưa thôi mà thôi!

Hắn buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Từ cổ xưa đến nay không biết bao nhiêu anh hùng chỉ vì một chữ “tình” mà thân bại danh liệt, mà sao chuyện bi thảm đó vẫn lặp đi lặp lại không bao giờ dứt chứ?

Chuyện xảy ra khoảng năm năm trước.

Lần ấy Vạn Hoán Sơn có việc đến Tề Nam, trên đường về “Hoàng Sơn Cước” thì chợt nghe trong rừng có tiếng kêu cứu của nữ nhân...

Tạ Vũ Diệp cười nói:

- Lại là kịch bản của Cự Linh Giáo... cũng giống như việc Cự Linh Giáo dùng khổ nhục kế cài Điền Chính Danh vào “Tứ Hải Tiêu Cự” thôi, chỉ khác ở đây còn do “Hồng Mẫu Đơn” thực hiện bước tiếp theo là “mỹ nhân kế” nữa...

Giản Hiếu Thông gật đầu:

- Không sai! Vạn Hoán Sơn nghe tiếng kêu chạy vào rừng xem, thấy một thiếu nữ rất xinh đẹp bị hai tên hán tử đè xuống đất định giở trò cưỡng hiếp.

Thiếu nữ không chịu, vừa chống trả kịch liệt vừa kêu cứu. Vạn Hoán Sơn lộ kiến bất bình bạt đao tương trợ, chỉ vài chiêu đã đánh bại hai tên hán tử làm chúng sợ hãi chạy đi... Vạn Hoán Sơn thấy thiếu nữ xinh đẹp thùy my, thị xưng tên là Lý Tố Trinh, người ở tận Quảng Đông, ra miền bắc tìm người thân nhưng không gặp, trên đường trở về thì bị hai cướp bắt tới đây...

Đương nhiên nhờ sắc đẹp và cách ăn nói hoạt bát đã được huấn luyện kỹ của Lý Tố Trinh, kịch bản được thực hiện một cách thuận lợi, Vạn Hoán Sơn tìm người mai mối, sau đó không lâu thì hai người cử hành hôn lễ, Lý Tố Trinh trở thành Môn chủ phu nhân...

Giản Hiếu Thông nở nụ cười sâu thẳm kể tiếp:

- Nhờ sắc đẹp và sự huấn luyện thành thực từ trước, Lý Tố Trinh nhanh chóng biến Vạn Hoán Sơn thành kẻ bù nhìn trong tay mình, nắm lấy mọi quyền hành trong Trường Sơn phái. Vạn Hoán Sơn cốt sao cho được giai nhân cung chiều, cần gì quan tâm đến sự vụ trong môn phái nữa? Kiên quyết bỏ ngoài tai mọi lời trung ngôn, thu nhận vào môn phái hầu như chỉ theo ý muốn của Lý Tố Trinh, trong đó có những nhân vật đầy ác danh như “Hắc Diện Kim Cương” Đoàn Duy Trì... ruồng bỏ những người trung liệt...

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Nhưng trước sau gì rồi Lý Tố Trinh cũng lộ nguyên hình là người của Cự Linh Giáo chứ?

Giản Hiếu Thông gật đầu đáp:

- Không sai! Sau khi đã nắm chắc quyền điều khiển đối với Vạn Hoán Sơn và Trường Sơn phái, Lý Tố Trinh mới nhận mình là “*Hồng Mẫu Đơn*”, đệ tử của Hạ Hồ, một trong “*Tứ đại hộ pháp*” của Cự Linh Giáo. Vạn Hoán Sơn chẳng những không thấy nguy cơ diệt môn mà còn nghe lời “*Hồng Mẫu Đơn*” quan hệ chặt chẽ hơn với Cự Linh Giáo.

Thực tế thì Mỹ Thiết Am đã nhận rõ tầm quan trọng của Trường Sơn phái đối với tham vọng đồ bá võ lâm của mình trước khi cử “*Hồng Mẫu Đơn*” bày trò “*khổ nhục kế*” nên có lòng ưu ái Vạn Hoán Sơn, thậm chí còn truyền cả “*Vạn huyết sát công*” cho...

“*Bách Diệp Thần Cái*” gật đầu nói:

- Không sai! Khi đấu với Lăng thiếu hiệp, lão hóa tử cũng nhận ra Vạn Hoán Sơn thi triển “*Vạn huyết sát công*”... nhưng hỏa hầu còn kém...

Giản Hiếu Thông kể tiếp:

- Khi được Mỹ Thiết Am tin cậy, Vạn Hoán Sơn bắt đầu thực hiện kế hoạch của hắn hây nên nhiều huyết án thảm khốc, ngày càng xa lánh đồng đạo võ lâm, trở thành bá chủ Sơn Đông. Theo kế hoạch của “*Hồng Mẫu Đơn*”, Vạn Hoán Sơn cho xây dựng Tổng đàn Trường Sơn phái thành một căn cứ bất khả xâm phạm, mời cả “*Trại Lỗ Ban*” Lương Bá Viễn về xây thiết kế và xây dựng nhiều hệ thống bố phòng và cạm bẫy...

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- “*Trại Lỗ Ban*” là ai?

Giản Hiếu Thông đáp:

- Đó là vị danh gia về kiến trúc bậc thầy ở Trung nguyên, từng đến Tổng đàn Cự Linh Giáo ở Hạ Lan Sơn kiến trúc cho chúng...

“*Bách Diệp Thần Cái*” nhíu mày hỏi:

- Vạn Hoán Sơn đã mời “*Trại Lỗ Ban*” tới đây, tất trong Tổng đàn đã được bố trí rất nhiều cạm bẫy lợi hại, đối phương chỉ sa vào đó chỉ e không có hy vọng sống sót mà thoát ra, tại sao Vạn Hoán Sơn không dụ chúng ta vào cạm bẫy tiêu diệt mà giao chiến ngay trước sơn môn để chịu thảm bại?

Giản Hiếu Thông lắc đầu đáp:

- Đó là vì “*Trại Lỗ Ban*” không kịp hoàn thành kiến trúc...

Tạ Vũ Diệp “*À!*” một tiếng hỏi:

- Vị đó trốn mất hay sao?

Giản Hiếu Thông lắc đầu:

- Cũng không phải. Nguyên “Trại Lỗ Ban” mới được mời tới đây nửa năm trước, sau khi thị sát địa hình xong thì “Trại Lỗ Ban” bắt đầu vẽ thiết kế rồi bảo Vạn Hoán Sơn mời những thợ lành nghề khắp nơi đến gồm thợ mộc, thợ rèn... trong khi ám khí, cơ quan chuẩn bị gần xong sắp đến ngày khởi công thì “Trại Lỗ Ban” đột nhiên lặn đùng ra ốm, vì thế việc xây dựng đành phải đình chỉ...

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Bây giờ thì “Trại Lỗ Ban” đã khỏi bệnh rồi chứ?

Giản Hiếu Thông lắc đầu:

- Vạn Hoán Sơn sai người đi tìm danh sư khắp nơi về chữa trị, nhưng rốt cuộc thì chẳng ai chẩn đoán ra “Trại Lỗ Ban” mắc chứng bệnh gì... Đã hơn một tháng qua, bệnh trạng ngày càng nguy kịch. Hiện giờ “Trại Lỗ Ban” chỉ còn nằm chờ chết...

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Bây giờ vị đó ở đâu?

Giản Hiếu đáp:

- “Trại Lỗ Ban” được Vạn Hoán Sơn bố trí ở trong một căn phòng bí mật ngầm dưới đất.

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Giản đại hiệp biết phòng đó chứ?

Giản Hiếu Thông gật đầu:

- Biết...

Tạ Diệp Vũ nói:

- Xin đại hiệp dẫn chúng tôi tới đó xem!

Giản Hiếu Thông nhận lời ngay.

Tạ Vũ Diệp đề nghị “Bách Diệp Thần Cái” và “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cùng đi với mình đến gặp “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn, còn những người khác vẫn ở lại trong sảnh đường.

Giản Hiếu Thông cho người chuẩn bị rượu thịt và gọi “Sơn Đông Nhị Hiệp” đến khách sảnh nói chuyện với quần hùng xong dẫn Tạ Vũ Diệp, “Bách Diệp Thần Cái” và “Thần Tích Ông” đi theo một hành lang quanh có đầy người canh gác mở một cánh cửa bí mật dẫn sâu xuống đất...

Giản Hiếu Thông thấp đèn lên đi theo địa đạo quanh co, vừa đi vừa chỉ cho ba người thấy những cơ quan chạm bẫy được cấu trúc hết sức tinh vi khiến mọi người vô cùng thán phục.

“Bách Diệp Thần Cái thở dài nói:

- Chỉ cần bố trí một người ở trong địa đạo này điều khiển cơ quan thì cho dù có cả trăm cao thủ đột nhập cũng không ai sống sót thoát ra đâu!

Theo địa đạo đi ước ba bốn mươi trượng, Giản Hiếu Thông dừng lại bên một bức tường đá gọi to:

- Lương tiên sinh! Có người đến xem bệnh cho người đây!

Từ trong phòng phát ra tiếng người yếu ớt:

- Xin mời vào!

Sau đó còn vang lên những tiếng âm âm, rồi bức tường mở ra một cánh cửa bí mật, bên trong tỏa ra ánh sáng mát dịu.

Tạ Vũ Diệp nhìn vào thấy bên trong là một căn phòng khá rộng có đầy đủ giường tủ bàn ghế. Ánh sáng mát dịu phát ra từ nhiều viên Dạ minh châu đính trên các bức tường và trần phòng. Một trung niên nhân dáng thư sinh, diện mạo tuấn tú nhưng xanh xao vàng vọt nửa nằm nửa ngồi trên giường, lưng dựa lên chông gối.

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói:

- Vạn Hoán Sơn đối đãi với “Trại Lỗ Ban” quả là chu đáo!

Thấy Giản Hiếu Thông dẫn ba người vào, ánh mắt Lương Bá Viễn lộ vẻ ngạc nhiên nhưng không nói gì.

Giản Hiếu Thông giới thiệu:

- Lương tiên sinh! Hôm nay ba vị cao nhân võ lâm đến thăm bệnh cho người...

“Trại Lỗ Ban” nhíu mày hỏi:

- Cao nhân võ lâm?

Giản Hiếu Thông cười đáp:

- Không sai! Vị thiếu hiệp này là Tạ Vũ Diệp, vừa mới được đồng đạo võ lâm đề cử làm Thống lĩnh, còn đây là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn đại hiệp, Bang chủ Cái Bang, vị này là “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm Phùng đại hiệp ở Thường Sơn...

“Trại Lỗ Ban” nhìn ba người một lúc rồi chấp tay nói:

- Tạ thiên tạ địa!

Y nói mà không nhìn ai, chấp tay nhưng không thi lễ người nào, chẳng ai hiểu y nói câu đó là có ý nghĩa gì?

“Trại Lỗ Ban” nói xong thì bật lên cười “hô hô” một tràng, giọng rất âm vang, chẳng giống như người mắc bệnh kinh niên chút nào, cười xong cất giọng sang sảng nói:

- Lương mỗ tưởng rằng đến lúc chết cũng không bao giờ còn được sống mà trở về. Thế này đúng là trời xanh có mắt. “Thiện ác đáo đầu chung hữu báo”!

Giản Hiếu Thông giới thiệu khách xong, chấp tay nói:

- Tạ Thống lĩnh, bây giờ Vạn Hoán Sơn đã chết, tình hình Trường Sơn phái chưa ổn định, tại hạ phải giải quyết một số vấn đề, nửa canh giờ sau sẽ quay lại!

Tạ Vũ Diệp biết Giản Hiếu Thông mượn cớ để “Trại Lỗ Ban” thổ lộ tâm tư một cách tự nhiên hơn nên không giữ lại.

Giản Hiếu Thông nói xong chấp tay từ biệt mọi người rồi bước ra khỏi phòng.

“Trại Lỗ Ban” nhìn “Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Doãn Bang chủ! Vạn chương môn nhân thật đã chết rồi?

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu đáp:

- Không sai!

“Trại Lỗ Ban” hỏi tiếp:

- Chết ở đâu? Vì sao mà chết?

“Bách Diệp Thần Cái” kể lại sự tình xong cười nói:

- Vừa rồi các hạ đã nói “Thiện ác đáo đầu chung hữu báo”, không phải thế sao?

“Trại Lỗ Ban” gật đầu nói:

- Không sai! Thực tình mà nói, Vạn Hoán Sơn trước đây không phải là hạng ma đầu ác bá gì, chỉ là sau khi bị tặc nữ “Hong Mẫu Đơn” thao túng trở thành tay sai của Cự Linh Giáo thì hoàn toàn biến chất, không chừa bất cứ tội ác nào. Vì thế hắn chết đi thì cũng coi là báo ứng, tạo phúc cho Trường Sơn phái và cho cả võ lâm.

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Lương tiên sinh, hai vị đệ tử của Vạn Hoán Sơn thế nào? Có thể tiếp nhiệm Trường Sơn phái mà không để tổn hại đến uy danh tiên tổ không?

“Trại Lỗ Ban” nói:

- Theo tại thì “Sơn Đông Nhị Hiệp” đều là người nghĩa khí, có lòng tự trọng, biết đấu tranh với cái xấu, căm ghét kẻ ác, chính vì thế mà bị Vạn Hoán Sơn ruồng bỏ...

Tạ Vũ Diệp lại hỏi:

- Còn tiên sinh tới đây là vì...

“Trại Lỗ Ban” nói:

- Chắc Tạ đại hiệp và hai vị cũng đã nghe Giản Hiếu Thông nói qua nguyên nhân vì sao tại hạ đến đây.

Y dừng một lúc rồi kể lại đầu đuôi sự việc:

Lương Bá Viễn xuất thân từ một gia đình quan triều từ lâu đã bị thất sủng, cha là một vị lạc đệ tú tài làm nghề đồ nho, cuộc sống vào loại trung lưu.

Từ nhỏ Lương Bá Viễn đã nổi danh “thần đồng”, học cao biết rộng, năm mười sáu tuổi thi đỗ cử nhân nhưng ghét chốn quan trường nên từ chối làm quan, rất say mê nghiệp kiến trúc và bỏ nhiều tâm lực nghiên cứu nó và nhanh chóng nổi danh trong lĩnh vực này, được thiên hạ tôn xưng là “Trại Lỗ Ban”, giỏi cả nghề mộc lẫn nghề xây cất, đặc biệt là các loại kết cấu tinh vi, từng được phái Võ Đương mới đến kết cấu hệ thống mật thất địa đạo lẫn các cơ quan bố trí lừng danh bên dưới Tam Thanh Điện. Trong thời gian làm việc ở đó, Lương Bá Viễn nghe nói kiếm pháp của Võ Đương cao cường nên quyết tâm học lén. Vốn là người tuyệt đỉnh thông minh và khéo léo nên Lương Bá Viễn tiếp thu võ học rất nhanh, tuy không được ân sư truyền thụ nhưng chỉ cần xem những danh gia của Võ Đương luyện kiếm nhưng vẫn lĩnh hội được hầu hết tinh hoa kiếm thuật của phái này, võ công và kiếm thuật xứng được liệt vào hàng nhất lưu cao thủ.

Bảy tám năm trước Cự Linh Giáo bố trí bắt y đến Hạ Lan Sơn bắt xây dựng Tổng đàn với nhiều cơ quan bố phục rất tinh vi, có thể coi là hệ thống phòng thủ đệ nhất thiên hạ.

Làm việc ở đó ròng rã năm năm, Cự Linh Giáo trả rất nhiều tiền nhưng lại bị chúng cấm cố không cho ra khỏi Hạ Lan Sơn một bước.

Xong công trình, hầu hết thợ giỏi đã bị thủ tiêu, chỉ riêng “Trại Lỗ Ban” có lẽ Mỹ Thiết Am muốn giữ lại để còn lo sửa chữa sau này nên không bị giết...

Những tưởng suốt đời sống trong giam cầm mòn mỏi tại Hạ Lan Sơn nhưng rồi hy vọng được nhen lên khi “Trại Lỗ Ban” được lệnh chuyển đến “Hoàng Sơn Cương” để kiến trúc hệ thống phòng thủ bí mật cho Trường Sơn phái. Đương nhiên Vạn Hoán Sơn cam kết quản lý nghiêm mật vị kiến trúc gia tài hoa này.

Vì biết Vạn Hoán Sơn cũng là một giọt với Mỹ Thiết Am, “Trại Lỗ Ban” quyết định bất hợp tác, làm thế ít ra cũng giảm bớt tội lỗi của mình đối với võ lâm là đã góp phần chắp cánh cho hồ.

Tạ Diệp Vũ hỏi:

- Như vậy là bệnh tình của Lương tiên sinh là giả để che mắt Vạn Hoán Sơn?

“Trại Lỗ Ban” thờ dài đáp:

- Tuy nói là giả nhưng tại hạ cũng có ý đồ tự tận để chuộc lỗi với võ lâm, mặt khác biết chắc không bao giờ còn sống thoát ra khỏi chỗ này nên bỏ ăn bỏ uống nhiều ngày nên cơ thể bây giờ hoàn toàn suy nhược như người bệnh thật,

đến nỗi ngay cả những vĩ lang trung được mời tới chữa trị cũng chẩn đoán là có bệnh, chỉ là không tìm được bệnh căn thôi.

Tạ Vũ Diệp cười nói:

- Nếu vậy tại hạ có cách làm cho Lương tiên sinh nhanh chóng hồi phục, từ bây giờ thì tiên sinh đã có thể tự do đi đâu tùy thích, chỉ là tại hạ muốn cầu xin một việc...

“Trại Lỗ Ban” nói:

- Tại hạ đã đắc tội với võ lâm là đã trợ giúp ma đảng. Nay Tạ Thống lĩnh muốn tại hạ làm bất cứ việc gì có lợi cho võ lâm đồng đạo, dù có phải nhảy vào long đàm huyết hồ, tại hạ cũng không từ, cốt sao chuộc được lỗi lầm...

Tạ Vũ Diệp cười nói:

- Việc mà tại hạ muốn nhờ chính là cần tiên sinh vào long đàm huyết hồ đó!

“Trại Lỗ Ban” hỏi:

- Tạ Thống lĩnh muốn tại hạ dẫn quân hùng thâm nhập các mật đạo ở Hạ Lan Sơn để tiêu diệt Cự Linh Giáo phải không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu:

- Không sai!

“Trại Lỗ Ban” khẳng khái nhận lời:

- Tại hạ xin đáp ứng!

Tạ Vũ Diệp lấy ra một viên “Cửu nhiên thanh cơ bảo hoàn” và một miếng “Bách niên nhân sâm” trao cho “Trại Lỗ Ban” nói:

- Hiện tại việc bảo vệ an ninh cho Lương tiên sinh được giao cho Giản Hiếu Thông và “Sơn Đông Nhị Hiệp” đảm trách, sẽ không xảy ra bất cứ sự cố nào đâu. Xin tiên sinh cứ ở đây tĩnh dưỡng và điều trị cho cơ thể hoàn toàn hồi phục, khi nào mở màn tấn công Cự Linh Giáo, tại hạ sẽ cho người đến mời.

“Trại Lỗ Ban” nhận linh dược và sâm, cảm kích nói:

- Xin đa tạ! “Trại Lỗ Ban” rất nóng lòng trông chờ được Tạ Thống lĩnh điều động tham gia chiến dịch!

Chính lúc ấy bên ngoài Giản Hiếu Thông và vị trưởng lão Cái Bang Giang Hán Cửu cùng bước vào nói:

- Tạ đại hiệp! Xảy ra sự cố rồi!

Tạ Vũ Diệp giật mình hỏi:

- Sự cố gì vậy?

Giang trưởng lão đáp:

- Sau khi Tạ đại hiệp tới đây thì Lăng cô nương cũng rời khỏi sảnh đường đi tuần thị. Lăng cô nương phát hiện được hành tung “Hồng Mẫu Đơn” liền đuổi theo. Lão hóa tử và “Đông Thân La Hán” Vũ Khánh sợ gặp chuyện rủi ro gì cùng nhau đuổi theo nhưng khi ra khỏi Tổng đàn chùng hai dặm thì Lăng cô nương đã bị ám toán...

Tạ Vũ Diệp thất kinh hỏi:

- Bị ai ám toán?

Giang trưởng lão đáp:

- Một trong hai kẻ phát “Địa u vô hồi mang” ám toán là “Hồng Mẫu Đơn”, còn người kia là một trung niên phụ nhân cũng mặc hồng y, chừng bốn mươi tuổi.

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói:

- Nếu thế thì nhất định trung niên phụ nhân kia là Hạ Hồ rồi! Vì “Hồng Mẫu Đơn” thì làm gì đủ bản lĩnh đả thương được Liên muội?

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Giang trưởng lão! Bây giờ Lăng cô nương ở đâu?

Giang Hán Cửu đáp:

- Được một lão ni cô cứu đi rồi!

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Lão ni đó thế nào?

Giáng Hán Cửu nói:

- Bà ta chừng bảy mươi tuổi, mặt mũi từ hòa nhưng tại hạ không biết là ai?

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ là “Hàn Nguyệt Thần Ni” ân sư Liên muội? Làm sao Thần Ni lại tới đây vừa lúc cứu cô ấy?

Lại hỏi:

- Giang trưởng lão! Vị Thần Ni đó cứu Lăng cô nương đi đâu vậy?

Giang Hán Cửu đáp:

- Lão ni thi triển khinh công rất nhanh, lão hóa tử và Vũ Khánh chạy theo không kịp, nhưng thấy bà ta khuất vào một ngôi hoang miếu cách đây chừng mười dặm về phía tây. Lão hóa tử đã ra lệnh cho mấy tên hóa tử chặn giữ xung quanh ngôi miếu đó.

Tạ Vũ Diệp nói:

- Đa tạ trưởng lão đã bố trí chu đáo. Bây giờ tại hạ sẽ lập tức tới đó xem tình hình thế nào.

Chàng nhìn sang “Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Xin lão ca ca ở lại đây cùng Giản đại hiệp giúp “Son Đông Nhị Hiệp” xử lý sự vụ và cho người chăm sóc cho Lương tiên sinh. Tiểu đệ sẽ cùng Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh đi giải cứu Liên muội.

Chàng nói xong được Giản Hiếu Thông dắt quay lại sảnh đường, nói với Tô Tĩnh Nhân và Tư Đồ Linh mấy câu rồi cả ba lập tức ra khỏi sảnh đường, rời “Hoàng Sơn Cương” thi triển khinh công lao nhanh về hướng tây.

Tô Tĩnh Nhân hiệu xưng “Vân Long Tiểu Tử”, khinh công rất cao, lúc đầu chàng sợ Tư Đồ Linh không theo kịp nên chỉ xuất có bảy tám thành hỏa hầu, nào ngờ đi mấy dặm bị Tư Đồ Linh đuổi theo bèn gót nên dốc toàn lực thi triển thân pháp mà Tư Đồ Linh vẫn không chịu thua kém bước nào.

Tô Tĩnh Nhân rất đỗi ngạc nhiên, hỏi ra mới biết sau khi rời khỏi “Tứ Hải Tiêu Cục” mấy tháng ở với Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên được hai người truyền cho rất nhiều võ công, còn khinh công “Mê tông hóa ảnh” vô địch thiên hạ cũng đã luyện tới bảy tám thành hỏa hầu. Chẳng qua vì tính Tư Đồ Linh trầm tĩnh nếu tận lực thi triển khinh công thì Tô Tĩnh Nhân đừng hòng đuổi kịp.

Lúc đó Tạ Vũ Diệp đã chạy trước nhưng cứ giữ khoảng cách chừng mười trượng, cố ý để cho hai người nói chuyện với nhau.

Thế nhưng Tư Đồ Linh cứ lẳng lẳng chạy theo, trước sau vẫn không mở miệng nói tiếng nào.

Qua hơn một canh giờ thì Tạ Vũ Diệp nhìn thấy phía trước thắp thoáng một ngôi hoang miếu trong rừng cách đường không xa.

Ước lượng lại khoảng cách, ở đây đúng là cách “Hoàng Sơn Cương” chừng mười dặm, chàng nhìn kỹ lại, thấy trong miếu viện có một tên hóa tử, tin chắc đây là ngôi miếu mà Giang trưởng lão vừa kể liền rẽ vào.

Tiền điện không có người nào, Tạ Vũ Diệp đi thẳng ra hậu viện, thấy dãy cư phòng có một gian cửa đóng kín liền bước tới gõ nhẹ ba tiếng hỏi:

- Trong phòng có ai không?

Lát sau, cửa mở ra.

Một lão ni ngoài bảy mươi tuổi, nét mặt phúc hậu đứng ngay giữa khung cửa hỏi:

- Thí chủ là ai? Tới đây có việc gì?

Tạ Vũ Diệp chấp tay hành lễ đáp:

- Văn bối là Tạ Vũ Diệp, đến đây tìm vị nghĩa muội tên là Lăng Vô Linh.

Lão ni cười hỏi:

- Thí chủ chính là người đã đánh đuổi bọn tặc nhân Cự Linh Giáo ở “Đan Tâm Trại” hồi tết Đoan Ngọ phải không? Lão ni pháp danh “Hàn Nguyệt”, sư phụ của Liên nhi. Mời thí chủ vào đi!

Tạ Vũ Diệp theo lời bước vào phòng, vừa liếc mắt nhìn qua, lập tức hồn tiêu phách tán.

Chỉ thấy Lăng Hồng Liên nằm bất động trên giường, người phủ một tấm vải từ chân tới tận cằm, không biết “Hàn Nguyệt Thần Ni” vừa tìm thấy ở đâu.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng bây giờ trông rất tiêu tụy, nhợt nhạt như mặt người chết, khuôn ngực không hề động đậy, chưa chừng đã ngừng thở cũng nên!

Tạ Vũ Diệp rung lên, vội cúi xuống đưa ngón tay sờ lên mũi Lăng Hồng Liên thấy nàng vẫn còn thở nhưng hơi thở nhẹ như tơ. Chàng lại đưa tay bắt mạch, thấy cổ tay nàng lạnh ngắt, lòng vô cùng kinh hãi, nước mắt trọt trào ra, cổ họng nghẹn đắng, mắt tối sầm lại...

“Hàn Nguyệt Thần Ni” đến đỡ lấy chàng, cất lời an ủi:

- Tạ đại hiệp chớ quá thương tâm!

Tạ Vũ Diệp ói ra một ngụm máu, nghiêng răng nói:

- Tặc đảng Cự Linh Giáo đáng chết một trăm lần! Văn bối quyết làm theo lời Liên muội, gặp một tên giết một tên, gặp một trăm giết đủ năm chục! Thần Ni có thể kể cho văn bối biết trường hợp vừa rồi xảy ra như thế nào không?

“Hàn Nguyệt Thần Ni” gật đầu:

- Bần ni chỉ chứng kiến giai đoạn cuối của sự việc thôi...

Nói xong kể cho Tạ Vũ Diệp nghe diễn biến của sự việc.

... Lăng Hồng Liên đuổi theo “Hồng Mẫu Đơn” ra khỏi Tổng đàn Trường Sơn phái tới hai mươi dặm. Thân pháp Lăng Hồng Liên nhanh hơn “Hồng Mẫu Đơn” nhiều, tặc nữ hoảng hốt vừa chạy vừa phóng lui ba mũi “Địa u vô hồi mang”. Liên nhi vẫn không dừng lại nhảy vút lên không tiếp tục chồm tới, chờ ba mũi ám khí trượt qua chân rồi lao chúc xuống, vừa chuẩn bị phát chương đánh tới hậu tâm tặc nữ thì chợt vang lên tiếng quát:

- Tiểu tử sao dám ngông cuồng?

“Hồng Mẫu Đơn” mừng rỡ kêu lên:

- Sư phụ mau cứu đồ nhi!

Nói xong thì ngã vật xuống.

Lăng Hồng Liên thấy thế thì dừng lại, nhìn tới thấy người vừa quát là một trung niên phụ nhân chừng bốn mươi tuổi, bận hồng y.

Hồng y phụ nhân cúi xuống “Hồng Mẫu Đơn” kiểm tra thấy đồ đệ chỉ vì kiệt lực mà ngất đi chứ không bị thương thì yên tâm lấy ra một viên dược hoàn cho “Hồng Mẫu Đơn” uống vào xong điểu thù huyết cho ngủ rồi đứng lên nhìn Lăng Hồng Liên quát:

- Tiêu tử là ai mà to gan dám truy đệ tử Cự Linh Giáo? Chắc ngươi đã chán sống rồi?

Lăng Hồng Liên cười nói:

- Việc tại hạ với nữ tặc này không liên quan tới bà! Tại hạ đã lập thế gặp bất cứ tặc nhân nào của Cự Linh Giáo là giết tên đó!

Hồng y phụ nhân “Hừ” một tiếng, nghiêng răng nói:

- Lão thân hôm nay sẽ cho tiêu tử ngươi biết thủ đoạn của Hạ Hồ lợi hại như thế nào!

Lời chưa dứt, tay đã vung lên đánh thẳng tới ngực Liên nhi một chưởng.

Tư Đồ Linh nghe đối phương xưng danh Hạ Hồ nên đã có sự đề phòng, vội vận công lên hữu chưởng nghênh tiếp.

Chỉ nghe “Bình” một tiếng, cả hai đối thủ đều bị bức lùi ba bước, khí huyết nghịch xung cùng ngòi xuống vận công điều tức.

Dường như Lăng Hồng Liên vận công chưa đủ lực đạo nên Hạ Hồ chỉ vận khí một vòng là mở mắt ra, bất thần chồm tới phóng thêm ba mũi “Địa u vô hồi mang”.

Lăng Hồng Liên đang vận công điều tức, Hạ Hồ lại ám toán bất ngờ, thủ pháp ám khí của mù lạ rất cao minh không phát ra một tiếng động nhỏ thì làm sao mà tránh được?

Nàng trúng liền ba mũi ám khí, kêu lên một tiếng ngã ngay.

Hạ Hồ đắc ý bước lên, vung chưởng định đánh xuống Thiên linh cái Lăng Hồng Liên thì chợt nghe vang lên giọng nói lạnh lùng:

- Đường đường một tên hộ pháp của Cự Linh Giáo mà dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán một hài tử! Thật là vô sỉ hết sức! Hạ Hồ ngươi làm thế thì còn mặt mũi nào nhìn thấy người trong giang hồ nữa?

Hạ Hồ kinh hãi nhìn tới, thấy một lão ni cô bận tăng y màu xám đứng cách mình chỉ hai trượng!

Biết là gặp phải cao nhân, thị đành thu chưởng, ra sức biện bạch:

- Trong giang hồ không phân biệt lớn nhỏ. Dược làm vua thua làm tặc! Ngươi là thứ gì mà can thiệp vào việc của ta?

“Hàn Nguyệt Thân Ni” tới gần Lăng Hồng Liên, nhìn xuống thấy mặt nàng tái ngắt, thấp thoáng những nốt đen, mắt nhắm nghiền, biết nàng trúng độc đã

sâu liền cúi xuống rút ba mũi “Địa u vô hồi mang” vút đi, xong điệ̉m nhanh ba mươi sáu chỗ huyết đạo đệ̉ phong bế huyết mạch không đệ̉ độc chất công tâm.

Hạ Hồ không dám có hành động gì ngăn cản, vội lao tới ôm “Hồng Mẫu Đơn” lên chạy mất.

“Hàn Nguyệt Thần Ni” cũng không truy đuổi, bế Lăng Hồng Liên lên chạy thẳng đến ngôi miếu hoang này.